

overhovedet skal afgøres paa en Maade, som er forenelig med Grundloven, saa er det netop kun her, det kan ske, thi paa Valgloven kan det ikke afgøres. Hvis man vilde afgøre det paa Valgloven, vil det ikke kunne være muligt at finde nogen som helst Form, hvorved det ikke kommer i direkte Modstrid med Grundloven. Vilde man f. Eks. sige, at Valgretten kun skulde fortabes, hvis Fattigunderstøttelsen var modtagen i det sidste Aar eller i de 2 eller de 5 sidste Aar, eller hvor længe man nu vil sige, saa kunde et saadant Forslag ikke en Gang komme til Afstemning, da det er i aabenbar Modstrid med Grundloven. Og hvis man vilde sige, at Understøttelsen skulde betragtes som eftergivet, naar den var modtagen for saa og saa mange Aar siden, saa tror jeg, det vilde være akkurat paa samme Maade i Modstrid med Grundloven, og jeg tror, der er saa meget mindre Grund til at bringe et saadant Forslag under Afstemning, da allerede paa den grundlovgivende Forsamling Tscherning stillede Forslag til Forhaudling, at Understøttelse, der var givet i de sidste 5 Aar, for Valgrettens vedkommende skulde anses for eftergivet, men det Forslag blev afvist af Formanden som grundlovsstridigt og kom ikke under Afstemning. Og jeg tror slet ikke, der kan være nogen Tvivl om Rigtigheden af, at naar Grundloven siger, at Fattigunderstøttelsen skal have den Virkning, saa kan man ikke sige, at man skal ansen den for ikke at skulle have den Virkning. Men der er en Maade, paa hvilken man kan komme ud derover, og det er ad den Vej, der her er foreslaaet, idet Grundloven selv giver den Begrænsning, at naar Understøttelsen er eftergivet, saa har den ikke længere den Virkning, men saa kan man ganske vist ikke sige, at man anser den for at være eftergivet, ti det er kun en Leg med Ord, Spilfægteri. Naar den virkelig er eftergivet, er Grundlovens Regel opfyldt, og vi ere paa det tørre. Nu er Forholdet jo det, at Kommunerne ikke altid ville eftergive den, men denne Banfælighed kan man komme ud over paa en fuldstændig legal Maade derved, at man tvinger Kommunen til at gøre det. Naar man først har gjort dem fortrolige med den tilsyneladende Banfælighed, som kunde findes med Hensyn til Tanken om tvungen Eftergivelse, saa er der ingen Tvivl om, at det kan gaa paa den Maade; thi saa er Understøttelsen virkelig eftergivet, og saa er Grundlovens Bud opfyldt. At Lovgivningsmagten er fuldstændig kompetent til at tvinge Kommunalbestyrelserne, er der ingen Tvivl om; det kan ikke bestrides, at Kommunalbestyrelserne kunne eftergive Under-

støttelsen, og Lovgivningsmagten er fuldstændig kompetent til at befale dem at gøre det. Naar det nu er slet, er Grundlovens Bud opfyldt, og saa ere vi ude derover. Det er den Maade, hvorpaa dette kan gøres, og efter min Mening kan det slet ikke gøres paa nogen som helst anden Maade, idet ethvert Forslag, der gaar ud paa, at noget skal være andet, end det i Virkeligheden er, ikke er andet end at snige sig fra Grundloven, og putte sig selv Blaar i Øjnene. Naar Sagen ordnes paa den nævnte Maade, da er Understøttelsen falden bort, i Virkeligheden eftergivet, og om det nu er slet af Kommunalbestyrelsen med et godt Hjerte eller meget mod sin Vilje, er ligegyldigt; thi slet er det, og det er nok. Det tror jeg er en Betragtning, der ikke kan bestrides, og jeg har troet, det var rigtigt udtrykkelig at gøre dette gældende; thi uagtet jeg anser Spørgsmaalet for fattigt at være afgjort allerede derved, at den ærede Formand tilader os at forhandle og afstemme dette Spørgsmaal, er det maatte slet ikke overflødigt for dem, der nære Tvivl om Grundlovmæssigheden deraf, at gøre sig klart, hvad det er, vi kunne gøre; thi deraf vil saa ogsaa følge en klar Indsigt i, hvad det er, vi ikke kunne gøre. Altsaa ad den Vej mener jeg, at vi komme ud over de Banfæligheder, Grundloven i og for sig kan vække, og saa staa vi altsaa paa ren Grund.

Spørgsmaalet om, til hvilken Tid vi nu skulle kommandere Kommunalbestyrelserne til at eftergive Understøttelserne, er en fuldstændig Skønssag, og naar Forholdet er det, ser jeg ikke rettere, end at man da bør afgøre Spørgsmaalet efter den principielt rigtige Regel, og med Hensyn hertil kan jeg ikke se andet, end at der ikke er nogen som helst Grund, til at udelukke en Mand, der har faaet Fattigunderstøttelse, fra Valgret, naar han ikke faar Fattigunderstøttelse længere. Grunden til, at man nægter ham Valgret, kan jo nemlig ikke være anden end den, at naar han nyder Fattigunderstøttelse, har han ikke længere den Selvstændighed, som man forlanger af en Bælger, men det gælder ikke længere, naar denne Grund er ophævet, saa maa han være Bælger. Som Støtte herfor vil jeg anføre det, som det ærede Medlem for Njøbenhavns 4de Valgkreds (Scharling) nævnte i Gaar som Argument i modsat Retning, nemlig Analogien fra Fallenten. Fallenten har ikke Valgret, saa længe han er under Fallit, men den Dag, han faar sit Bo ekstraderet, er denne Grund forbi, og han kan gaa hen og stemme. Det samme